

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 7 Φεβρουαρίου 1893

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 37

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Τῶς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρ. Β'. — ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργ. — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτωρος Μαλῶ, μετάφρ. Κ.

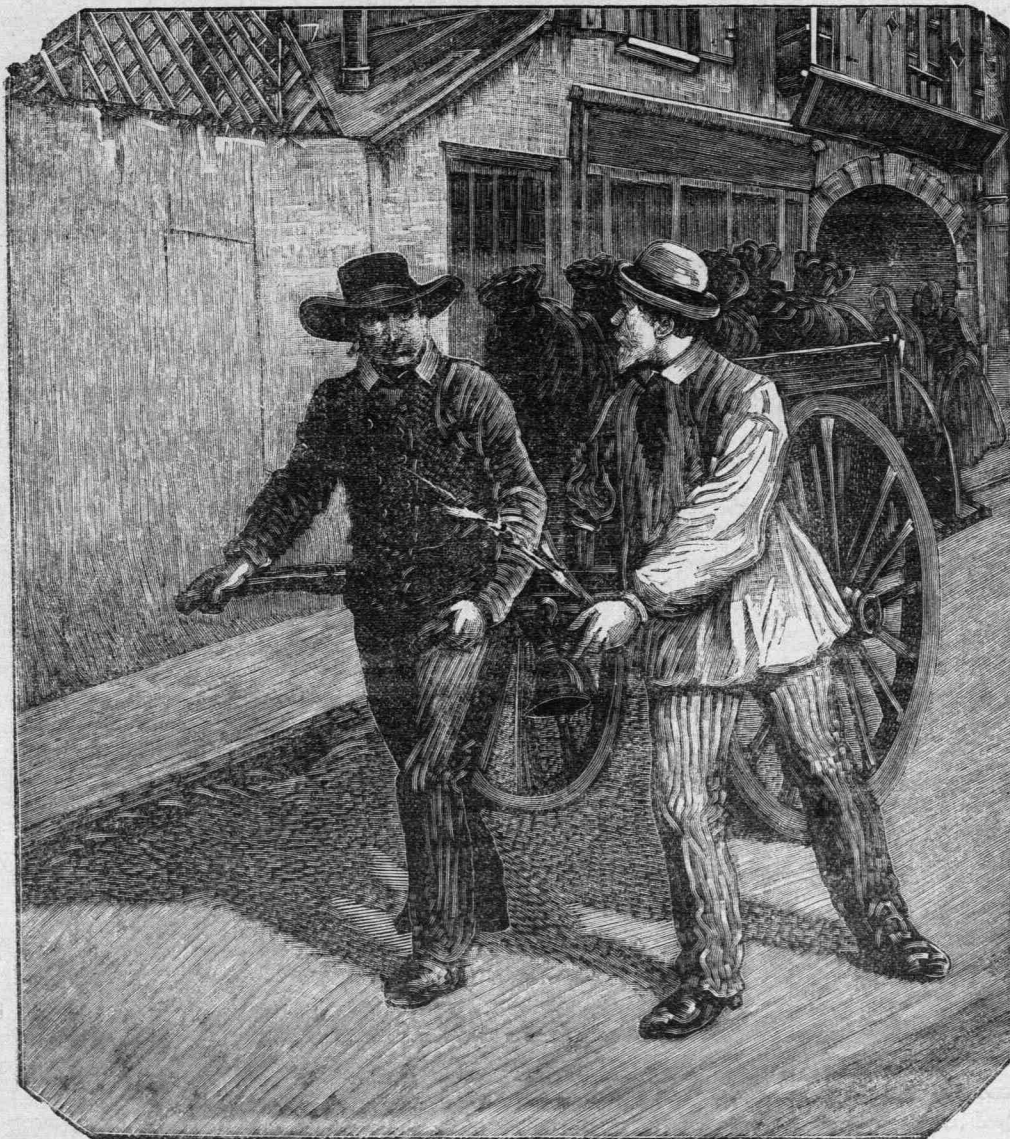
ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοστίμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Καὶ πῶς πηγαίνει ἡ δουλιὰ ; ἠρώτησεν ὁ ὀργανοπαίκτης. (Σελὶς 258).

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Δαγκέρ ἐν τούτοις ὀλονέν προυχώρει.

— Ἀλλὰ παράδοξος τῇ ἀληθείᾳ ἡ ἰδέα τοῦ ἄλλου, νὰ ἔλθῃ εἰς τοιαύτην ὥραν νὰ κάμῃ ποδόλουτρον εἰς τέρμα βορβορώδες, ἐν ᾧ μόνον βδέλλαι καὶ βάτραχοι ὑπάρχουσι... Καὶ οὐδὲ τὰ ὑποδήματά του ἀφῆρσεν.

Αἴφνης ἡ σκηνὴ μετεβλήθη.

Ὁ Δαγκέρ ἀνεσκίρτησεν ὡς εἰ κατελήφθη ὑπὸ μαγνητικοῦ ρεύματος προερχομένου ἐκ τῶν βλεμμάτων τοῦ μὲν Κρασσοκανάτα ἐκ τῶν πρόσω, τοῦ δὲ Πενσὼν ἐκ τῶν ὀπίσω.

Ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του, χωρὶς οὐδὲν νὰ ἐλκύσῃ αὐτὸν πρὸς τὰ ἐκεῖ, συνήντησαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ζανζότ.

Τὰ βλέμματά των συνηντήθησαν, εὐκόλως δ' ἠννόει τις τὸν τρόπον τοῦ Δαγκέρ ἐκ τῆς ἀνασκητῆσεως, ἣν ὑπέστη.

Ἦσθάνθη ἐαυτὸν λιποψυχῶντα, τὰ γόνατά του ἔτρεμον.

Κατὰ τὴν κρίσιμον ὅμως ἐκείνην στιγμήν δὲν ἀπώλεσε τὴν ψυχραιμίαν του.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἐπαίζετο ἡ ζωὴ του. Κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ προσεποιήθη ἀδιαφορίαν ὡς εἰ οὐδὲν εἶχεν ἴδει.

Ἀφοῦ δ' ἐπ' ὀλίγον ἔμεινεν ἔτι, ἐπανῆλθε βαθμηδὸν ἐπὶ τῶν βημάτων του.

Εἶτα ἔλαβε θήκην ἀπὸ τοῦ θυλακίου του, ἀνῆψε σιγάρον καὶ ἔβη πρὸς τοὺς θάμνους.

Ἐκεῖ ἐξηφανίσθη!

Ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ ἐξεκίνησε διὰ τὸ Κρέιλ.

Ρίγη πυρετοῦ κατεῖχον αὐτόν. Οἱ ὁδόντες του συνεκρούοντο, ὁ δὲ τρόμος τῶν χειρῶν του μετεδίδοτο εἰς τὰ ἡνία τοῦ ἵππου, ὅστις ἔβαινε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ὡς εἰ ἤθελε ν' ἀναπαραστήσῃ τὴν ταραχὴν τοῦ πνεύματος ἐκείνου, ὅστις διτῶν αὐτόν.

Τί συνέβαινε τῷ Δαγκέρ;

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἡσθάνετο μόνον τρόπον, ἀλλὰ τρόπον φρικώδη, νοσηρόν... μηδενίζοντα καὶ καθιστῶντα αὐτὸν ἀνίσχυρον. Μόνον νὰ φύγῃ μακρὰν τοῦ δάσους ἐκείνου ἐπόθει.

Πρὸ μικροῦ ὀλίγου δεῖν ν' ἀπωλεσθῇ.

Ἀπὸ τοῦ βορβορίου τοῦ ἔλους θὰ ἐξῆγε τὸν δερμάτινον μάρσιπον τοῦ Βαλόν, τὸν περιέχοντα τὴν περιουσίαν, δι' ἣν ἐξετέλεσε τὸ ἔγκλημα.

Καὶ πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὸ παράδοξον συμπεριφοράς; πῶς νὰ δικαιολογηθῇ; δὲν συνελαμβάνετο οἷοναί ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Καὶ ἔτρεμε βιαίως ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ κινδύνου, ὃν πρὸ ὀλίγου διέτρεξεν.

Ὅτε ἀνέλαθεν ὀλίγον θάρρος, ὅτε ἐξῆλθε τοῦ δάσους, ἐπειράθη νὰ σκεφθῇ ἐπὶ τῆς θέσεώς του.

Τί ἤθελεν ἐκεῖ ὁ ὀργανοπαίκτης;

Μήπως τυχαίως εὕρισκετο πλησίον τοῦ ἔλους τῶν Ἐλάφων; Αὐτὸν εἶχε συναντήσῃ τὴν προτεραίαν, τῷ ἐπρότεινε δὲ νὰ τὸν

προσλάβῃ ὑπηρέτην. Αὐτὸν ἐπίσης εἶχε συναντήσῃ ὅτε ἐξηντηγμένος εἶχε καθῆσαι ἐν μέσῃ ὁδῷ ἔν' ἀναπνεύσει.

Αὐτὸν τοῦτον εἶχε συναντήσῃ ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις, τὴν νύκτα τοῦ φόνου τοῦ Βαλόν.

Καὶ ἤρξατο ἀμφιβάλλων ἂν ἐκ τύχης μόνον συνηντᾶτο μετ' αὐτοῦ.

Μήπως ὁ Ζανζότ συνδεόμενος μετὰ τοῦ Γεράρδου, εἶχε λάβει τὴν ἐντολὴν νὰ τὸν παραφυλάττῃ.

Πῶς ὅμως τὸν ἠκολούθησεν, ἀφοῦ καθ' ὁδὸν οὐδὲν παρατήρησεν ὅπισθὲν του. Ὅσω ταχύπους καὶ ἂν ἦνέ τις, δὲν δύναται ἐπὶ πολὺ νὰ παρακολουθήσῃ ἄμαξαν ἀπὸ ρυτῆρος ἐλαύνουσας.

Ἄρα ὁ Κρασσοκανάτας εὕρισκετο πρὸ αὐτοῦ εἰς τὸ ἔλος.

Μήπως τὸν ἀνέμενεν; ἢ μήπως χάριν λαθρεμπορίας εὕρισκετο ἐκεῖ;

— Ἄν ὁ Κρασσοκανάτας, ἐσκέπτετο ὁ Δαγκέρ, ἦλθεν ἐκεῖ διὰ νὰ λαθρεμπορέυσῃ, τοῦτο δηλοῖ ὅτι δὲν ἔχει ὑπόνοιαν τινα. Ἄν προηγήθη ἐμοῦ, τοῦτο σημαίνει ὅτι γνωρίζει τὴν κρύπτην ἐν τῷ ἔλει τοῦ μαρσίππου... Ἀλλὰ πῶς τὴν ἀνεκάλυψεν; Ἀδύνατον... Ἄ! ἂν τὸν ἐκρῖπτα εἰς τὸ δάσος εὐκόλως θὰ ἀνεκαλύπτετο ἴσως... ἀλλ' εἰς τὸν βορβόρον, ἐν μέσῳ τοῦ ἔλους...

Ἦρξατο καθισχυράζων.

Ἀνέπνευσεν εὐρύως.

— Αὐτὴ ἡ ἰδέα μὲ καθισχυράζει. Ὁ Κρασσοκανάτας ἦτο ἐκεῖ διὰ λαθρεμπορίαν. Μὲ εἶδε, μὲ παρατήρησε μὲ φυσικὴν περιέργειαν. Ἐροδότην διὰ τὸ τίποτε.

Ὅτε ἐπανῆλθεν οἱκοὶ εἶχεν ἀνακτῆσαι τὸ θάρρος του.

— Ἐμπρός! ἔλεγε, πρέπει νὰ ἐπαναρχίσω... ἀλλὰ θὰ λάβω τὰ μέτρα μου.

Οἱ ὑπηρέται ἐξεπλάγησαν ἰδόντες αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ τὸσον ταχέως.

Μόλις πρὸ δύο ὥρῶν εἶχεν ἀναχωρήσει.

Μόνον τὴν ἐσπέραν τὸν ἐπερίμενον.

Ἰνα μὴ ἐγείρῃ ὑπονοίας ὁ Δαγκέρ κατερχόμενος τῆς ἀμάξης ἐπροφασίσθη ὅτι ἡσθάνετο πολλὴν κακουχίαν καὶ ἀδυναμίαν, ὅτι δὲ δὲν ἔμεινεν εἰς θήραν, φοβηθεὶς ὑποτροπήν.

— Ὁ κύριος βλέπει πῶς δὲν εἶχα ἄδικον! εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

Ὁ Δαγκέρ ἐπανελθὼν οἱκοὶ, μὲ ὅλην τὴν ἡσυχίαν, ἣν εἶχεν ἐν τῇ καρδίᾳ, ὑφίστατο ἐν τούτοις ἀγωνίαν, ἡ δὲ ἡμέρα διήλθεν ἐργώδης.

Εἰς ἕκαστον κύπτον ἐν τῷ κιγκλιδῶματι ἡσθάνετο τὸ αἷμά του παγῶνον εἰς τὰς φλέβας του.

Ἡ ἡμέρα ἐν τούτοις παρήλθεν ἄνευ ἐπεισοδίου τινός.

Ὅταν ἐνύκτωσεν, εἶπε καθ' ἑαυτόν:

— Ἄν οἱ πρῶτοί μου φόβοι ἦσαν βάσιμοι, ἂν ὁ Κρασσοκανάτας εἶχεν ὑποπτευθῇ τι, τὴν ὥραν ταύτην θὰ ἦμην φυλακισμένος καὶ θὰ εἶχον ἀνακριθῇ ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ.

Κατεκλίθη καὶ ἐκοιμήθη.

Ἄς ἀναδράμωμεν κατὰ τινὰς ὥρας.

Ἄς ἀφήσωμεν ἀναπαυόμενον τὸν Δαγκέρ καὶ ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ἔλος τῶν Ἐλάφων, ἐνθα ἀφήσαμεν τὸν Ζανζότ καὶ τὸν Πενσὼν.

Ὅτε ὁ Δαγκέρ ἐξηφανίσθη, ὁ Κρασσοκανάτας ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ χωρὶς νὰ κινηθῇ, γορυπετῆς καὶ βαθέως σκεπτόμενος.

Προσεπάθει νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστήριον.

Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ καταδιώξῃ τὸν ἄθλιον, ἀλλ' ἦτο ἄργά.

Ἦκουε τὴν ἄμαξαν τρέχουσας καὶ οὐδαμῶς ἀμφεβάλλεν ὅτι ὁ οὕτω σπεύδων ἦτο ὁ Δαγκέρ.

— Τί ἦλθε νὰ κάμῃ ἐκεῖ; διηρώτα ἐαυτὸν παρατηρῶν τὸ ἔλος.

Ἐπειδὴ δὲ ἐπίστευεν ὅτι ἦτο μόνος, ἡγέρθη καὶ μετέβη εἰς τὸ μέρος, εἰς ὃ ἦτο ὁ Δαγκέρ τοὺς πόδας ἔχων ἐν τῷ ὕδατι.

Ἐπροχώρησε βήματά τινα, τὸ δὲ ὕδωρ ἀνῆρχετο ὀλονέν μέχρις οὗ ἔφθασε μέχρι τῶν μηρῶν αὐτοῦ.

Δὲν ἔφθανεν ὑψηλότερον.

Τὸ ἔλος δὲν ἦτο βαθύ.

Τέλος, εἶπε καθ' ἑαυτόν:

— Μὰ τὴν πίστιν μου, καλῆτερα θὰ σκεφθῶ ἔξω ἀπὸ τὸ νερό.

Καὶ ἐξεληθὼν τοῦ ἔλους ἐκαθέσθη ἐπὶ τῆς ὄχθης.

Ὁ Πενσὼν δὲν εἶχε κινηθῇ ἀπὸ τῆς κρύπτῃς του.

Παρατήρησε πυρετωδῶς καὶ τὰς ἐλαχίστας κινήσεις τοῦ ὀργανοπαίκτη.

Λεπτὰ τινα παρήλθον.

— Μήπως θὰ κοιμηθῇ; ἐσκέφθη ὁ ἀστynomικός ὑπάλληλος.

Ἠγέρθη ἡρέμα.

Ὁ Ζανζότ ἦν τόσῳ ἀπησχολημένος, ὥστε οὐδὲν ἤκουσεν.

Αἴφνης ὁ Πενσὼν, λαβὼν ξηρόν τινα κλάδον ἐξεσφενδόνισεν αὐτόν εἰς τὸ ὕδωρ πλησίον τοῦ ἐπαίτου.

Οὗτος ἀνεσκίρτησεν ὥσει κατελήφθη ὑπὸ πυροβολισμοῦ.

Ἀνηγέρθη καὶ ἐστράφη.

Εὐρέθη ἐνώπιον τοῦ ψευδοῦς Ἀλσατοῦ, ὅστις ἤρξατο γελῶν.

— Αἶ, αἶ! σύντροφε, τί κάμνεις ἐδῶ; Μήπως ψαρεύεις βατράχους;

Ὁ Κρασσοκανάτας ὠχρίασεν ἐξ ὀργῆς.

Ἦτο ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἐμέθυσε αὐτόν τὴν προτεραίαν.

Καὶ ἀνεμνήσθη πασῶν τῶν λεπτομερειῶν τῆς ἐσπέρας.

— Λσιπόν, ἐγὼ θὰ σέ ῥωτήσω καὶ ἄλλο, εἶπε.

Καὶ ὠρμήσας κατ' αὐτοῦ τὸν ἔσεισε βιαίως.

Ὁ ψευδὴς Ἀλσατὸς οὐδαμίαν προέβαλεν ἀντίστασιν.

— Θὰ σέ ἐρωτήσω πῶς βρίσκεσαι ἐδῶ, καὶ δὲν κοιμάσαι εἰς τοῦ κύρ Ἀντώνη διὰτί μὲ ἠκολούθησες;...

— Ἐγὼ νὰ σέ ἀκολουθήσω; εἶπεν ἔκπληκτος ὁ ἐργάτης, χωρατεύεις, κύριε Κρασσοκανάτα! Ἐγὼ ἦλθα διὰ περίπατο...

— Τέτοια ὥρα;

— Μοῦ ἀρέσει ὁ περίπατος τὸ πρῶτὸ μὲ τὴν ὁροσίαν εἰς τὸ δάσος....

— Ἐχεις πολλὴν ὥρα ἐδῶ;

— Ναί, μία ὥρα... ἴσως καὶ παραπάνω, ἴσως λιγώτερο...

Καὶ ἐκάμυσε τὸν ὀφθαλμὸν ἐμφαντικῶς. Ἐπειδὴ δὲ ἐν ἐκπλήξει διατηρῶν ὁ Ζαν-

ζοτ δεν ώμιλει, ὁ Ἀλσατός ἐξηκολούθησεν :

— Εἶδα μάλιστα ἓνα παρᾶξενον ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος ἔκαμνε ποδόλουτρο εἰς τὸ βάλτο.

Ὁ Κρασσοκανάτας ἐσιώπα πάντοτε.

— Εἶδα καὶ τοῦ λόγου σου, κύριε Κρασσοκανάτα, ποῦ ἔκαμες ποδόλουτρο... νά, ἐλέφωσες τὸ πανταλόνι σου... Ἄ! ἄ!...

— Ἀκουσε, εἶπεν ὁ ὀργανοπαίκτης ὀργίλος, ἄκουσε καλὰ τί θὰ σοῦ εἰπῶ.

— Ἀκούω.

— Θὰ μοῦ κάμης τὴν χάριν νὰ φύγης... γρήγορα.

— Ὁχι.

— Δὲν φεύγεις :

— Δὲν φεύγω.

— Πῶς ;

— Τὸ δάσος εἶναι ἐλεύθερο, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ περιπατήσω...

— Ὁχι ὀπίσω ἀπὸ τὴν ράχι μου ὅμως.

— Μὰ μοῦ ἀρέσεις, Κρασσοκανάτα, σοῦ τὸ εἶπα ἐχθές...

— Εἰς ἐμένα ὅμως δὲν ἀρέσεις καθόλου.

— Μοῦ κακοφαίνεται, θέλω ὅμως νὰ περιπατήσω μαζὺ σου.

— Παντοῦ ;

— Παντοῦ. Φοβοῦμαι μὴ σοῦ συμβῇ τίποτε.

Ἡ ὀργὴ τοῦ Ζανζότ ἦν εἰς τὸ ἔπακρον.

— Βλέπω τί θέλεις, εἶπεν ὁ ἐπαίτης.

— Τί θέλω ;

— Θέλεις νὰ παίξουμε ταῖς γροθιαῖς. . .

Ἔχω ἓνα χερί μὰ ἀξίζει διὰ δώδεκα, ἐμπρός.

— Δὲν θὰ κτυπηθῶ μαζὺ σου, Κρασσοκανάτα. . . Ἐγὼ μονάχα μὲ ληστὰς κτυποῦμαι καὶ τοῦ λόγου σου δὲν εἶσαι ληστής...

— Θὰ σὲ κάμω νὰ κτυπηθῇς...

— Ὁχι, δὲν θὰ κτυπηθῶ.

— Θὰ ἰδοῦμε.

Ἡ πυγμὴ τοῦ Ζανζότ ἔπεσε κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀλσατοῦ, ὅστις ὀπισθοδρομήσας, δὲν ἐκτυπήθη.

Ὁ Κρασσοκανάτας δὲν ἐκρατεῖτο πλέον. Ὁρμησεν ἐκ νέου, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ὁ Πενσὼν συνέλαβε τὴν πυγμὴν του μεταξὺ τῶν δύο χειρῶν του καὶ ἐσφιγξεν αὐτὴν ἰσχυρῶς, ὥστε νὰ παραλύσῃ πᾶσαν τοῦ Ζανζότ κίνησιν.

Ὁ ἐπαίτης ἐκαυχῆθη εἰπὼν ὅτι ἡ χεὶρ του ἤξιζε διὰ δώδεκα.

Αἱ δύο χεῖρες τοῦ Πενσὼν κατίσχυσαν. Ὁ Κρασσοκανάτας, τρίζων τοὺς ὀδόντας, ἐψιθύρισεν :

— Ἄ! ἂν εἶχα τὰ δύο μου χεῖρα, θὰ σοῦ ἔδειχνα.

Αἰφνης ὁ Ἀλσατός μετέβαλε τὸν ἦχον τῆς φωνῆς του καὶ παταγωδῶς ἐγέλασε.

— Κακὰ θὰ ἔκαμνες... Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ κτυποῦμεθα μαζὺ...

— Ὁ καρβουνιάρης ! ὁ καρβουνιάρης ! εἶπεν ὁ Ζανζότ. Ἄ! τὸ ἐκταλαβα, ἄθλιε, πῶς εἶσαι κατεργάρης.

Καὶ ἐν παραφορᾷ προσεπάθησε ν' ἀπαλλαγῇ τῶν χειρῶν του.

Πλὴν εἰς ματὴν.

Ὁ Πενσὼν ἐξηκολούθει γελῶν.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι ὁ καρβουνιάρης, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι. . . Βρίσκουμαι ἐδῶ πρωτὶ-πρωτὶ διότι πηγαίνω εἰς τὸ καρβουνιάρικόν μου.

— Δυστυχία ! δυστυχία !

— Εἶμαι καλὸς ἐγὼ, Κρασσοκανάτα, καὶ σοῦ δίδω τὴν ἐλευθερίαν σου, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως νὰ μὲ ἀκούσης μὲ ὑπομονήν.

Ὁ Πενσὼν ἀφῆκε τὴν χεῖρα τοῦ Ζανζότ.

Ὁ ὀργανοπαίκτης ἵστατο ἀκίνητος δάκνων τὰς χεῖρας.

Ὁ Πενσὼν τότε, ἀφίνων τὴν προσπεποιημένην αὐτοῦ προφορὰν καὶ ἀφερῶν τὴν περὶ ἑαυτοῦ καὶ τὴν ψευδῇ γενεαῖαν, εἶπεν :

— Ἐμάντευσες, καλέ μου Κρασσοκανάτα, ὅτι δὲν εἶμαι οὔτε ἀπὸ τὴν Ὁβέρην, οὔτε Ἀλσατός, οὔτε ἀνθρακοπώλης, οὔτε ἐργάτης...

— Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος... τὸ ἐκταλαβα...

— Εἶμαι ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος Πενσὼν. Ἀλλ' ἐὰν ἀπὸ τινων ἡμερῶν σοὶ διηγήθην ἀνοησίας, σοὶ εἶπα ὅμως καὶ τινὰς ἀληθείας. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὑπῆρξα στρατιώτης ὡς σύ. . . Δὲν εἶμαι κακός, ὡς δὲν εἶσαι καὶ σύ... Θὰ φιλιωθῶμεν, θὰ τὸ ἴδῃς.

Ὁ Κρασσοκανάτας ἐσιώπα κάτω νεύων.

— Νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐνεργοῦμεν ὁ μὲν κατὰ τοῦ δέ, Κρασσοκανάτα.

— Πῶς ; δὲν καταλαμβάνω. Μήπως ἐγὼ ἐνεργῶ ἐναντίον σου ; Τί μὲ μέλλει τί κάμνεις ;

— Ἀς ὁμιλήσωμεν λογικῶς, σὲ παρακαλῶ σοὶ ὁμιλῶ ὡς βλέπεις σοβαρῶς... ἐπιδιώκομεν τὸν αὐτὸν σκοπὸν... εἰς μάτην θὰ τὸ ἀρνηθῇς... Εἶσαι ἀκόμη ὠργισμένος, διότι πρὸ ὀλίγου ἐφάνην ἰσχυρότερός σου ! Λοιπόν, σοὶ ζητῶ συγγνώμην. Θέλεις ἄλλο ; Ἐγὼ δὲν μνησικακῶ διὰ τὴν ἀστειότητα, τὴν ὁποίαν ἔκαμες ὅταν μοὶ ἤρπασες τὸν πῖλόν μου καὶ ἤθελες νὰ γνωρίσης ποῖος εἶμαι... Πρῶτος ἐγὼ ἐγέλασα... Μὲ ἠνάγκασες νὰ κοιμηθῶ εἰς τὸ κρατητήριον, ἐμὲ τὸν ἀστυνομικὸν πράκτορα.

Ὁ Ζανζότ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ μειδιάσῃ.

— Σοὶ ἔλεγα ὅτι ἐπιδιώκομεν τὸν αὐτὸν σκοπὸν... Ἀλλὰ τί εἶμαι ἐγὼ ; ἀστυνομικὸς πράκτωρ. Πρὸς τί μὲ ἀπέσπασαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κυρίου Λωζιέ ; . . . Διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Βαλόν. Τί ζητῶ ; Τὴν ἀλήθειαν ἐν τῇ ὑπόθεσιν ταύτῃ, δηλαδὴ τὸν φονέα.

— Μὰ αὐτὸς τώρα εἶναι εἰς τὴν φυλακὴν.

— Καὶ ἂν ἦναι ἀθῶος ;

Ὁ Κρασσοκανάτας ἀνεσιρτήσεν :

— Εἴθε βέβαιος ; Αὐτὸ θὰ προξενήσῃ εὐχαρίστησιν εἰς τὸν κύριον Γεράρδον.

— Πεισισμένος δὲν εἶμαι περὶ τῆς ἀθωότητός του, ἀλλ' οὔτε ὁ κύριος Λωζιέ, οὔτε ἐγὼ εἴμεθα βέβαιοι περὶ τῆς ἐνοχῆς του. Πρέπει νὰ γείνης φίλος μου, Κρασσοκανάτα, διότι νομίζω ὅτι συμπαθεῖς πολὺ εἰς τὸν ἱετὸν.

— Τὸν ἀγαπῶ... Ἐγλύτωσε τὴν μάνα μου. Ἐπειτα ἐγὼ γνωρίζω τὴν ἰδικὴν του πολὺν καιρὸν. Εἴμεθα ἀπὸ τὸν ἴδιον τόπον. Καὶ ἄλλα ἀκόμη μὲ συνδέουν μὲ αὐτήν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ συμβολαιογράφος ὑπεκλίθη.

— Ὁνομάζομαι Βὰν Ὅσσην.

— Ἐκ τοῦ ἐν Ἀμπελοδάμῳ οἴκου Βὰν Ὅσσην ;

— Εἶμαι ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός μου.

— Κύριε, λογίζομαι εὐτυχὴς διὰ τὴν γνωριμίαν σας. Ὁ οἶκος Βὰν Ὅσσην εἶναι γνωστὸς εἰς πάντας, ὡς ὁ τοῦ Ρότσχιλδ.

Οἱ μετὰ τινος ἐμφανίσεως ἀπαγγελλέντες οὗτοι λόγοι προὐκάλεσαν μειδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ Ὁλλανδοῦ.

— Τώρα, κύριε, εἶπεν, ὀφείλω νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι εἶμαι στενὸς φίλος τοῦ κόμητος Δελασσέρ.

Ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου τοῦ συμβολαιογράφου ἡλλοιώθη παραχρῆμα.

— Ἄ ! ὑπέλαβε, δὲν ἤξευρον...

Ὁ κ. Βὰν Ὅσσην ἐπανέλαβεν

— Ἐφθασα εἰς Παρισίους σήμερον, δεχθεὶς τὴν πρόσκλησιν τοῦ κυρίου Δελασσέρ. Μετέβην κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ὁδὸν Βερρί, περιττὸν δὲ νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι ἠπόρησα ἅμα ἔμαθον ὅτι ὁ κόμης Δελασσέρ ἀφῆκε ἐν ὥρᾳ νυκτὸς τὴν οἰκίαν του, ὅτι ἐπώλησε τοὺς ἵππους αὐτοῦ καὶ τὰς ἀμάξας του καὶ ὅτι τὸ μέγαρόν του ἐπωλεῖτο. Καὶ δὲν ἐξεπλάγην μόνον, κύριε, ἀλλ' ἀνησυχῶ μάλιστα καὶ πολὺ περὶ τοῦ φίλου μου. Διὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῇ, ἥτις ὁμοιάζει πρὸς φυγὴν ; διατὶ πωλεῖ τὸ μέγαρόν του ; Εἴπατέ μοι, κύριε, σᾶς παρακαλῶ.

— Ἀγνοῶ, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ συμβολαιογράφος.

— Ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον ! ἀνέκραξεν ὁ Βὰν Ὅσσην, τὸ βλέμμα προσηλὼν ἐπὶ τῆς ἀπαθούς μορφῆς τοῦ συμβολαιογράφου. Θέλετε νὰ μοῦ ἀποκρύψετε τὴν ἀλήθειαν.

— Σᾶς βεβαίω, κύριε, ὅτι δὲν γνωρίζω, ἀνταπήνησεν ὁ κύριος Κορβιζιέ.

Ὁ Ὁλλανδὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὁχι, δὲν δύναμαι νὰ σᾶς πιστεύσω, ἐπανέλαβεν εἰπέτε καλλίτερα, κύριε, ὅτι σᾶς συνέστησαν τὴν σιωπὴν.

— Εἶναι βέβαιον, ὅτι καὶ ἂν ἐγνώριζον διατὶ ἀπεφάσισεν ὁ κόμης Δελασσέρ νὰ πωλήσῃ τὸ μέγαρόν του, μ' εἶχε δὲ παρακαλέσει νὰ σιωπήσω ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, θὰ ἔμενον ἄφρονος εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας.

— Καὶ ὅμως, κύριε...

— Ἡ ἀπόλυτος ἐχεμύθεια εἶναι ἐν τῶν πρώτων καθηκόντων τοῦ ἐπαγγέλματός μας.

— Ἀναμφιβόλως, κύριε, ἀλλ' εἰς περιστάσεις τινὰς...

— Εἰς καμμίαν, κύριε, διέκοψεν αὐτὸν αὐθις ὁ συμβολαιογράφος. Ἀλλῶς δὲν εὐρίσκομαι εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ὁ κόμης Δελασσέρ δὲν μοὶ ἐνεπιστεύθη τίποτε, ἐπαναλαμβάνω λοιπόν, ὅτι δὲν γνωρίζω τίποτε.

Ὁ Βὰν Ὅσσην ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἄφωνος. Ἐφαίνετο κατατεταραγμένος.